

[Thestrup.]

i tvivl om, at det var en statsopgave at overtage private rutebillinjer, navnlig da når de gik godt. At afvikling af opgaver, som det ikke er rimeligt at fortsætte med, alligevel ikke sker, er statsbanerne jo også et eksempel på. Jeg tænker på, hvor vanskeligt det er at få nedlagt de banestrækninger, som alle kan se er modne til nedlæggelse. Men den højtærede minister for offentlige arbejder kan næppe tænke sig at afvikle dem. Ja, den højtærede minister er vist ikke engang stemt for moderniseringer, der medfører en indskrænkning i personalets antal.

Vi behandler for tiden boliglovene. Her er igen et område, som staten har fået i sin magt, idet finansieringen af boligbyggeriet igennem længere tid har været koncentreret hos staten. Det er i virkeligheden højst mærkeligt at se, at nu, hvor det er muligt — og skønt det ville betyde en stor lettelse for statens finanser og dermed for skatteyderne — at afvikle denne finansiering, er det ikke til at få staten til at trække sig tilbage herfra. Sparekasserne har etableret en ordning til finansiering af parcelhusbyggeri, provinsbankerne har ligeledes etableret en ordning til finansiering af parcelhusbyggeri, men alligevel vil staten ikke afvikle sin finansiering, skønt alle berettigede hensyn kan blive tilgodeset, såvel af banker som af sparekasser. Staten kan ikke tænke sig at give slip på noget, som den én gang har lagt sin hånd på. Vi står i dag over for et forslag fra hovedstadsbankerne om at overtage finansieringen af alt udlejningsbyggeri med løfte om at tilgodese også det sociale byggeris berettigede krav. Det skulle ikke undre mig, om staten, uanset hvad det vil koste den — og dermed skatteyderne — ved at sige nej, alligevel opstiller krav, som bankerne ikke kan acceptere.

Med endnu større bekymring ser vi den højtærede boligminister i boliglovsforslagets § 3 foreslå en bemyndigelse for finansministeren til at opkøbe og sælge obligationer

for at sikre stabile finansieringsvilkår for byggeriet. Vi kan ikke se rettere, end at der ved denne bestemmelse gives finansministeren bemyndigelse til, til fordel for et ganske lille udsnit af samfundslivet, det sociale byggeri, at gå direkte imod de hensyn, som er hele det øvrige samfunds, og som det er nationalbankens opgave at varetage. Hvad er årsagen til denne bestemmelse? Hvornår og i hvilke tilfælde har nationalbanken misrøgtet sin opgave, siden finansministeren skal have bemyndigelse til at gå imod den?

Ser vi på det store og vidtstrakte område, der udgøres af den sociale forsorg, viser det samme billede sig. Det er så vanskeligt her i tinget at tale om den sociale forsorg. Ingen af os ønsker at få skyld for ikke at være socialt forstående. Jeg havde engang en kollega herinde, der talte om, at ligesom inderne havde hellige hvide køer, der kunne standse al trafik i gaderne, uden at man turde røre dem, således var der i dansk politik nogle områder, som man ikke turde røre, fordi der var agiteret så meget derfor, at selve navnet på området havde fået ligesom en hellig klang. Den sociale forsorg har i vore ører herinde en sådan hellig klang. Den, der taler om kontrol med, endsige indskrænkning af noget heri, han bliver straks udskreget som asocial. Arbejds- og socialministeriets budget var i finansåret 1952-53 budgetteret til 784 mill. kr., og det er i det budget, vi her behandler, budgetteret til 1 527 mill. kr. Man kan vist se, at det er et område, der udvider sig, og man kan forhåbentlig også se, at her er en nøje gennemgang og en streng kontrol nødvendig.

Jeg skal gerne indrømme, at jeg ikke er særlig kyndig på disse områder, men der er jo ét område, som jævnligen har været genstand for drøftelse i forbindelse med budgettet. Jeg tænker på mødrehjælpen. Den rapport, som forvaltningsnævnet har sendt finansudvalget om sine undersøgelser inden for mødrehjælpen, kan nok give anledning til betragtninger over det hensigtsmæssige